

РЕШЕНИЕ

№ 6044

гр. София, 20.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 23.09.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Зорница Дойчинова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова

Геновева Йончева

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **5980** по описа за **2022** година докладвано от съдия Диляна Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С Решение № 20031974 от 26.04.2022 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 16-ти състав, постановено по НАХД № 14322/2020 г., е отменено Наказателно постановление (НП) № 23-003557/01.09.2020 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, с което на „ЕЙ ВИ СИ ИНЖЕНЕРИНГ“ ЕООД за нарушение на чл. 62, ал. 1 във връзка с чл. 1, ал. 2 от Кодекса на труда (КТ) е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 3000 лева на основание чл. 416, ал. 5 във връзка с чл. 414, ал. 3 КТ.

Решението е обжалвано от административнонаказващия орган, като с доводи за неправилно приложение на закона се моли за отмяната му и за потвърждаване на НП или алтернативно – за връщане на делото за ново разглеждане от друг състав. Касаторът поддържа, че отношенията между санкционираното дружество и Х. А. носят всички белези на трудови такива. Изложените съображения са, че лицето, за което съдът е приел, че не е служител на санкционираното дружество, е включено в книгите за ежедневен инструктаж за длъжността „строителен работник“ на 23.06.2020 г. – денят, в който е следвало да изпълни задълженията си като „изпълнител“ по

гражданския договор. Наведени са доводи, че представеният в хода на проверката граждански договор е изготвен за целите на същата и избягване на административнонаказателна отговорност. В съдебно заседание изложеното в жалбата и направените с нея искания се поддържат от юрисконсулт И., който моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Възразява срещу прекомерността на заплатеното адвокатско възнаграждение от ответната страна.

Ответникът по касационното оспорване, в писмен отговор по жалбата моли обжалваното решение да бъде оставено в сила. В съдебно заседание се представлява от адв. Х., която оспорва касационната жалба и поддържа писмения отговор. Претендира присъждането на разноски за заплатено адвокатско възнаграждение. Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.

Административен съд София-град, IX-ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 АПК, намира следното:

Касационната жалба е допустима, като постъпила в законоустановения срок, подадена от лице – страна в производството и против акт, подлежащ на касационно оспорване.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

След анализ и преценка на събрания по делото доказателствен материал, от въззивната инстанция е приета за установена следната фактическа обстановка:

На 23.06.2020 г. около 15:10 часа била извършена проверка за спазването на трудовото законодателство по работни места на „ЕЙ ВИ СИ ИНЖЕНЕРИНГ“ ЕООД в обект на контрол „строителен обект – двуфамилна жилищна сграда и изгребна яма със ЗП 182,60 кв. м. и РЗП – 368,60 кв. м. в поземлен имот с идентификатор 68134.2043.1788, УПИ II – 571, кв. 49а, м. в.з. „С. – север“, р-н В.. По време на проверката на обекта били заварени Х. Д. А. и други работници на дружеството, които полагали труд като арматуристи. Проверяващите предоставили декларации на работниците, които те попълнили. Проверката продължила по документи в сградата на Дирекция „Инспекция по труда“ Софийска област“. Било установено, че в своята декларация Х. Д. А. е попълнил, че негов работодател е „Витоша Фешън“ АД, а не „ЕЙ ВИ СИ ИНЖЕНЕРИНГ“ ЕООД. По време на проверката по документи „ЕЙ ВИ СИ ИНЖЕНЕРИНГ“ ЕООД е представило граждански договор за поръчка от 23.06.2020 г. с Х. Д. А., съгласно който последният се е задължил да монтира 250 кг. арматура за срок от 1 ден срещу заплащане 50 лева. Постъпило е и писмено сведение от „Витоша Фешън“ АД, дадено на 29.06.2020 г., в което представител на дружеството е декларирал, че по това време А. е ползвал отпуск, като е представена и молба от Х. Д. А. за ползване на платен годишен отпуск в периода от 17.06.2020 г. до 26.06.2020 г. до изпълнителния директор на „Витоша Фешън“ АД, която е одобрена, както и Заповед № 1/15.06.2020 г., с която работодателят „Витоша Фешън“ АД е разрешил ползването на 8 дни платен годишен отпуск за 2020 г. на Х. А., считано от 17.06.2020 г.

Независимо от представените документи, актосъставителят заключил, че в качеството си на работодател „ЕЙ ВИ СИ ИНЖЕНЕРИНГ“ ЕООД не е уредило като трудови правоотношения отношенията при предоставянето на работна сила с лицето Х. Д. А., като не е сключил трудов договор в писмена форма с него при постъпването му на работа и съставил акт за установяване на административно нарушение срещу дружеството, въз основа на който впоследствие било издадено процесното НП. За да

отмени оспореното НП, съдът е приел, че дружеството не е извършило нарушението, за което му е наложена санкцията, тъй като Х. Д. А. не е престира труд по смисъла на чл. 1, ал. 2 КТ, а е изпълнявал задължения по граждански договор. Тази фактическа обстановка е установена въз основа на събраните и кредитирани от СРС доказателства.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 АПК.

Решението е правилно.

Съдът намира за доказано, че към датата на извършената проверка – 23.06.2020 г., лицето Х. Д. А. не е имал сключен трудов договор с „ЕЙ ВИ СИ ИНЖЕНЕРИНГ“ ЕООД, в качеството му на работодател. Това обстоятелство не се спори по делото. Вместо трудов договор обаче, между посоченото юридическо лице и работника е бил налице граждански такъв. Поради тази причина спорен е въпросът дали представеният сключен между страните граждански договор действително е такъв, или трудът, който престира Х. Д. А. за дружеството, не разкрива белезите на труд, който следва да се осъществи по трудово правоотношение.

Решаващо значение за определяне характера на договора има естеството на осъществяваната дейност. И при трудовия, и при гражданския договор, едната страна се задължава да положи труд срещу възнаграждение. При трудовия договор се дължи работна сила – жив труд в рамките на определено работно време за изпълнение на определена трайно осъществявана работа. По гражданския договор се дължи т. нар. овеществен труд – постигане на определен резултат. При трудовия договор работникът се намира в зависимост и подчиненост на работодателя – на установения трудов ред и трудова дисциплина. По гражданския договор се дължи постигане на определен трудов резултат, при който изпълнителят се задължава да извърши работата на свой риск и по собствена преценка за времето на извършване на работата. Касационният състав споделя извода на СРС, че правоотношението между ответника по касация и А. има белезите на гражданско правоотношение. Съществените елементи от съдържанието на трудовия договор са посочени в чл. 66 КТ. Тези основни характеристики на трудовия договор не се установяват от собственоръчно попълнената от Х. Д. А. декларация при проверката, доколкото в декларацията като работодател е посочено дружеството „Витоша Фешън“ АД. Последното се потвърждава от разпита на А. като свидетел пред СРС. В настоящия случай, по силата на граждански договор от 23.06.2020 г., едната страна – св. А., се задължава да положи труд срещу възнаграждение, но за постигане на определен трудов резултат. Изпълнителят, независим стопански и оперативно самостоятелен при изпълнението, дължи единствено постигане на уговорения резултат, за което и след приемане, се заплаща възнаграждение без определена периодичност за това (т. 2 от договора; чл. 66, ал. 1, т. 7 КТ). Не е налице и предоставяне на работна сила по уговорен график. В договора не е предвидено конкретно работно време /чл. 60, ал. 1, т. 8 КТ/. Не се съдържат клаузи и за платен годишен отпуск /чл. 66, ал. 1, т. 5 КТ/, както и за определяне мястото на работа /чл. 66, ал. 1, т. 1 КТ/. Липсват клаузи в договора за ангажиране на дисциплинарна отговорност на изпълнителя. Лицето, посочено като „изпълнител“, не е поставено в зависимост и подчиненост на възложителя, каквото се явява санкционираното дружество. От особено значение е, че гражданският договор се сключва с оглед личността на изпълнителя по аргумент от чл. 269, ал. 1 от Закона за задълженията и договорите и в практиката обикновено тези договори се сключват с

оглед специфичните качества и умения на изпълнителя, както е в случая. Уговорен е продукт от работната сила, а не престацията на работна сила. Формира се извод, че не е налице прикриване на трудов договор в писмена форма по чл. 62, ал. 1 КТ. Предвид изложеното, правилно въззивният съд е кредитирал представения граждански договор от 23.06.2020 г. като договор, съответстващ на действителните правоотношения между страните.

Обстоятелството, че името на Х. Д. А. фигурира в книгата за ежедневен инструктаж по безопасност, хигиена на труда и противопожарна охрана на „ЕЙ ВИ СИ ИНЖЕНЕРИНГ“ ЕООД, не опровергава извода на районния съд. Предвид изложеното по-горе, санкционираното дружество не е работодател на Х. А.. Въпреки това за дружеството в чл.14, ал.1 ЗЗБУТ е разписано задължение за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд във всички случаи, свързани с работата, както на работещите, така и на всички останали лица, които по друг повод се намират във или в близост до работните помещения, площадки или места. С оглед спецификата на извършваната дейност приложение намира и разпоредбата на чл.16, т.1, б.“б“ от Наредба № 2/22.03.2004г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи. Съгласно нея строителят осигурява комплексни ЗБУТ на всички работещи, вкл. на подизпълнителите и на лицата, самостоятелно упражняващи трудова дейност, при извършване на СМР на изпълняваните от него строежи в съответствие с минималните изисквания на тази наредба. Според б.“е“ на същата разпоредба, на строителя е вменено и задължението за инструктажа, обучението, повишаването на квалификацията и проверката на знанията по ЗБУТ на работещите.

С оглед изложеното, обжалваното решение не страда от пороците, визирани в касационната жалба, както и от такива, за които касационната инстанция следи служебно. Предвид това, то следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора на ответната страна се следват разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 600 лв. по договор за правна защита и съдействие от 06.07.2022 г., приложен на л. 25 по делото. Възнаграждението, заплатено на адвоката, се явява прекомерно с оглед фактическата и правна сложност на делото и минимума, предвиден в чл. 18, ал. 2, вр. чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и следва да бъде редуцирано до 440 лева.

Водим от горното, Административен съд София-град, IX-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 20031974 от 26.04.2022 г. на СРС, Наказателно отделение, 16-ти състав по НАХД № 14322/2020 г.

ОСЪЖДА Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ да заплати на „ЕЙ ВИ СИ ИНЖЕНЕРИНГ“ ЕООД сумата в размер на 440 /четиристотин и четиридесет/ лева, представляваща разноски по производството.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

